

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 30-a după Rusalii

Iisus a privit cu drag

C vorbă din popor spune că nu iei nimic cu tine în groapă. Adică, indiferent de câte averi sau bunuri ai acumulat în viață, la moarte le lași pe toate aici, neputând să treci dincolo nici măcar propriul trup, pe care îl lepezi ca pe o haină în mormântul în care vei fi așezat. A lua ceva cu noi dincolo, pe lumea cealaltă e tot atât de greu pe cât îi este unei cămile să treacă prin urechile unui ac, adică imposibil. Această comparație o face Domnul atunci când vorbește despre cât de greu le este celor ce-și lipesc inima de averi să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Locul îl găsim în fragmentul evanghelic ce se va citi mâine în biserici (Luca 18, 18-27).

Un dregător bogat îi cere lui Hristos să-i spună ce să facă pentru a moșteni viața de veci. După ce află că a împlinit toate poruncile pe care le-a dat Dumnezeu evreilor prin Moise, că avea deci o viață curată din punct de vedere moral, primește o "lovitură" neașteptată: Învățătorul Iisus îi spune că totuși îi mai lipsește un lucru, acela de a se lepăda de averile sale în folosul celor săraci. Lucru ce îl întristează pe tânărul dregător, "căci era foarte bogat". Iar tradiția consemnează faptul că a avut nevoie de un an de zile pentru a împlini această ultimă poruncă a Domnului, un an de zbatere și frământare interioară, la capătul căruia a biruit gândul de a asculta întrutotul de Cuvîntul lui Dumnezeu. A vîndut averile sale și a împărțit banii săracilor, apoi s-a adăugat grupului de ucenici care îl urmau

pe Iisus, iar mai tîrziu a devenit episcop undeva în Asia Mică. O poveste, ar spune omul tributar producțiilor cinematografice hollywoodiene, care are happy-end, chiar dacă după ceva suspans.

Cum se termină însă poveștile noastre de viață, ale celor care căutăm, precum acel dregător, viața cea veșnică? Există și pe traseul nostru duhovnicesc un moment în care să ne întîlnim cu o poruncă divină ce ne întristează sufletul? Pe care simțim că nu suntem în stare să o împlinim? Cu siguranță, da. Desigur, nu tuturor li se cere să renunțe la toată averea și la toate obligațiile lumești și să urmeze lui Iisus. Această chemare este adresată mai ales călugărilor. Dar pentru fiecare există ceva ca o barieră, ca un plafon pe care îl atinge și de care, dacă ar avea curajul de a-l străpunge, ar țîșni cu putere către Lumină.

Cei mai mulți dintre credincioșii constanți, practicanți, împlinesc în general poruncile. Postesc, merg duminica la biserică, se roagă zilnic. Dar cei mai mulți ajung la un nivel la care intervine un soi de automulțumire. Ceva cam în genul celeia pe care o încerca fariseul care arăta cu degetul către un vameș păcătos rostind cunoscutele cuvinte: "Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș"(Luca 18, 11). Comentînd situația vieții duhovnicești a creștinilor de astăzi, protoiereul Vladimir Vorobiev, rector

Sinaxar

S f. Paramon a trăit în secolul al III-lea, în timpul domniei lui Deciu. Achilin, dregătorul Răsăritului, a poruncit către 370 de creștini să jertfească zeului Poseidon. Pentru că aceștia au refuzat, au fost uciși. În vremea pătimirii acestora, a trecut pe lângă ei Paramon, un creștin, care a strigat către Achilin: „O, cât de mulți drepti sunt înjunghiați fără vină, de necuratul volevod, pentru că nu se închină idolilor lui celor fără de suflet și muți”. La auzul acestor cuvinte, Achilin a poruncit ca Paramon să fie ucis cu sulița. Înainte de a primi moartea, a fost supus la mai multe chinuri.

Maine, 30 noiembrie, facem pomenirea Sfantului Apostol Andrei (dezlegare la peste).

al Universității Ortodoxe "Sf. Tihon" din Moscova, remarcă în volumul "Duhovnicul și ucenicul" publicat de Editura Sophia în 2009: „Însă ce este mult întristător în viața Bisericii noastre este faptul că poți vedea venind la biserică oameni de un anumit nivel care însă, la un moment dat, se opresc și nu mai pot să meargă mai departe. Iar nivelul la care s-au oprit nu este chiar așa de înalt. De obicei, acesta este nivelul oamenilor care nu săvîrșesc păcate de moarte, nu desfrînează, nu beau, nu fură, nu practică magia, nu-și bat părinții, nu înjură, poate chiar nu fumează. Se împărtășesc des, însă dacă iei aminte la ei, nu vei vedea vreun om care să sporească, care să meargă din putere în putere, care să se apropie de Hristos. Au terminat doar începutul lucrării, ceva pregătitor...” [...]

Dumnezeu nu ne-a creat pentru a fi mai buni decît alții, ci pentru a fi dumnezei prin har. Orice altă țintă în viața creștinilor este dezamăgitoare. Iar Dumnezeu, văzînd rîvna noastră, va face pogorămînt și va coborî și mai aproape de noi, cei care nu reușim să urcăm. De aceea și pe acel tînar dregător Iisus "l-a privit cu drag" (Marcu 10, 21). Cu drag ne privește și pe noi pentru că îndrăznim să credem că se poate mai mult pentru viața noastră, că nu trebuie să ne oprim într-un echilibru de ordin moral.

Pr. Constantin Sturzu
www.doxologia.ro

7 cuvinte către tineri ale Pr. Gheorghe Calciu

„Stăruiește, prietene, și Harul va veni mai des, tot mai des, până te va locui permanent” (I)

7. Iertarea

„De aceea îți zic: iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit” (Luca 7, 74)

Când am început aceste „Cuvinte”, tinere prieten, la primul din cele șapte nici nu te cunoșteam. Știam despre tine că existi, că aspiți spre ceva ce lumea nu-ți poate da, și te-am chemat, ca pe fratele meu necunoscut, să-ți arăt o cale nouă pe care să pășești. Ți-am vorbit despre Hristos și despre Biserica Lui, despre un cer și un pământ nou, despre moarte și înviere și, mai presus de toate, despre iubirea lui Iisus pentru tine.

Dar acum îți spun frate, nu doar semen al meu; te iubesc, nu cu o iubire abstractă care îți caută obiectul, ci cu iubirea care a găsit, fiindcă te cunosc și ești în inima mea, așa cum și eu sunt în inima ta. Căci dacă ai venit aici ca să mă ascuți de mai multe ori, ai făcut-o pentru că ai auzit glasul lui Iisus, acel glas irezistibil care te-a trezit din amorțeala ta materialistă și din letargia ateistă în care zăceai. Ai auzit când Iisus ți-a spus: „Vino la Mine!”. Și când te -ai întors la el, ți-a pus inel în degetul tău și încălțăminte nouă în picioarele tale, și pe umeri haina cea mai bună (Luca 15, 20-24). Fiindcă veneai rănit și sângerând.

Înainte ochilor tăi, orbi până atunci, s-a aprins o lumină mai ademenitoare decât orice cântec de sirenă al lumii. Și ai lăsat departe în urma ta țara de secetă a necredinței și roșcovele (Luca 15, 14-17) pe care le mâncaseși până atunci. Ai uitat de dascălul tău, care îți spuneau că aceasta este singura hrană și că fără de ea vei muri. Și ai auzit atunci cuvântul lui Iisus, care îți spunea: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”(Matei 4, 4). Prietene, când oare ai ajuns să te hrănești cu cuvântul lui Dumnezeu? Și totuși asta faci! Pentru acest cuvânt ai renunțat la odihna ta, la pacea ta comodă, ai înfruntat obstacole și interdicții și ai venit aici, să te hrănești cu cuvântul lui Hristos. Cinstete ție, prietene! Dumnezeu îți va dărua cuvântul și harul Său, și ți-l va dărua din belșug, pentru că este scris: „Că oricine cere, ia; cel care caută, află; celui care bate, i se va deschide” (Matei 7, 8).

Pentru această cerere stăruitoare a ta, cu răjosul meu prieten, Iisus te va răsplăti. Fiindcă ai avut curajul să lupți cu o obișnuință și cu o inerție care te făcuseră prizonierul lor; fiindcă ai avut curajul să rupi barajul interdicțiilor pe care ți le-a impus, ca pe un baraj de netrecut, ideologia marxistă, crezând că postulatele de autoritate nu au nevoie de demonstrație și că autoritatea ar putea suplini credința; fiindcă ai avut curajul ca, o dată ieșit de sub servitutea acestor doctrine, să mergi spre ceea ce ți se contura în față ca o iubire tangibilă. Și cu cât ai înaintat, cu atât ai înțeles mai bine că această iubire infinită și crucificată strălucea pentru tine, omule unic și irepetabil,

cum te-am mai numit cândva. Pentru acest curaj al tău ai primit iertarea. Nu simți oare în tine duhul acesta al dragostei, al liniștii care s-a instalat în sufletul tău, siguranța cu care pășești pe noul drum al ascultării de Hristos? Este harul lui Dumnezeu, care vine la tine. Mai întâi, atunci când te vizitează rar. Atunci când, rugându-te, vei simți un fior de o clipă trecându-ți prin inimă, ca o bucurie inefabilă, atunci când, îngenuncheat fiind, vei simți o duioșie inexplicabilă în suflet și o nevoie imperioasă de a plânge, să știi că te vizitează Harul.

Stăruiește, prietene, și Harul va veni mai des, tot mai des, până te va locui permanent. Atunci vei cunoaște starea de har continuă și pacea interioară, a cărei sursă este iertarea acordată de Hristos și care se preface într-o bucurie spirituală iradiind invizibil prin toți porii ființei tale. Și vei cunoaște fericirea de a fi iertat și de a ierta. Căci viața noastră este dură

atâta vreme cât materia reprezintă cerul și pământul nostru, iar duhul nostru rămâne orb atâta vreme cât ateismul este religia noastră. Și dacă există totuși ceva care te salvează, prietene, chiar în perioada chemării tale la Hristos, înainte ca sufletul tău să fi fost inundat de lumina credinței, acel ceva este bucuria de a ierta și a fi iertat. „La vie en commun est dure. Il faut savoir se faire pardonner” (Viața în comun este dură. Trebuie să știi să te faci iertat.). Nu numai să ierți, ceea ce ți-ar oferi satisfacția orgolioasă a bunătății, ci să știi să te faci iertat, ceea ce este echivalentul absolut al umilinței [smereniei].

Îmi amintesc că ți-am vorbit despre Iisus și despre Biserica Lui ca despre o instituție sfântă, ca despre o realitate spirituală pe pragul căreia te afli de mult. Dar abia acum ai reușit să rupi zecile de fire invizibile ale unor concepții care te trăgeau înapoi. Ți-am vorbit despre bisericile presărate pe pământul acestei țări, pe care călcăm cu picioare vesele sau îndururate, și ți-am arătat că am rezistat prin veacuri de umilință, dar și de slavă, prin credința noastră ortodoxă indestructibilă. Că dragostea de pământ și legătura de sânge și de limbă s-au exprimat în istoria vie, adevărată, prin bisericile ridicate de vievozi și de

pârcălabi – literă de piatră, pe care vremea nu o poate șterge. Iar dacă acum vedem o biserică dărămată, pentru ca în locul ei să se ridice o cârciumă, spunem: „NU!”, cu toată durerea sufletului nostru, împotriva celor ce cred că dărâmând biserici și interzicând – în presă, în școli și în inimi cuvântul lui Dumnezeu, L-au desființat pe Acela din a Cărui milă trăim și durăm.

Ți-am vorbit de libertatea ta în Hristos și despre cum trebuie s-o folosești. Ți-am arătat că mineralele nu cunosc nici moarte, nici viață, decât prin analogie, ci numai starea de fapt; că animalele cunosc viața și moartea, dar inconștient; dar tu, tinere, omule, cunoști și moartea și viața și, mai presus de ele, învierea, oricât ți s-ar fi interzis să crezi în ea. Căci Hristos te-a chemat la îndumnezeire. Nu la condiția de simplă vietuitoare, nici măcar la simpla condiție de om, ci te-a ridicat deasupra condiției umane, când a zis: „Părinte, voiesc ca unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 17, 24). Acestea sunt lucrurile pe care ți le-am spus, tânărul meu prieten, și multe asemenea, cu toate cuvintele lui Hristos. Și pentru aceasta m-au urât frații mei, iar ție ți s-a interzis să vii să mă ascuți; ție, care însetai după cuvântul lui Dumnezeu și care voiai să știi dacă ești condamnat total sau ai fost ales de cineva pentru un destin mult mai înalt, pentru înviere. Ți s-au închis porțile și ți s-au ridicat în față ziduri de opreliști.

Ție, care scriai într-una din scrisorile tale căci orice scrisoare de la unul dintre voi vă exprimă pe voi toți – despre pornirea voastră de a căuta ceea ce transcede materia, de a depăși imanentul astăzi zeificat, despre toată nădejdea voastră de a păși pe calea adevărului și despre bucuria de a-L fi întrezărit pe Cel ce Însuși este Adevărul, Calea și Viața. Îmi scriai cu câteva zile în urmă: „Ce bucurie să auzi vorbindu-se despre Dumnezeu și despre lume, alta decât cea a materiei, de la o catedră laică și de către un profesor laic! Era un vis în care nu putea crede. Și să înțelegi că omul acela laic era iluminat de un duh de credință pe care nu-l făcea cunoscut nu numai prin cuvinte, ci și prin toată lumina care iradia din ființa lui. De aceea, aproape că vă invidiez pe voi, teologii, care știți și cunoașteți și trăiți ceea ce noi nu cunoaștem și nu știm, dar spre care întreaga noastră ființă aspiră”...

Sau tu, tinere profesor de 35 de ani, care spuneai: „Mi-am petrecut toți anii aceștia de învățământ scoțând cu băta elevii din biserică. Acum însă am înțeles ce-i aducea acolo și de ce reveneau la biserică, iertându-mă. Înțeleg acum că dacă voi, niște copii din anul întâi de Seminar, credeți atât de tare și știți atâtea lucruri despre adâncurile ființei umane și despre o lume pe care eu am interzis-o elevilor mei, eu trebuie să cred mai mult decât voi”.

Nu ne amintesc oare aceste cuvinte de convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului?

(Va urma)